

Nejvyšší soud

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 462/2018

Datum rozhodnutí: 25. července 2018

Závěr: Při jednání o uzavření smlouvy je jedna ze stran kontraktačního procesu v důsledku chování druhé potenciální smluvní strany v dobré víře, že smlouva bude uzavřena, tehdy, jestliže je dosažena shoda na celém obsahu smlouvy a chybí již pouze její stvrzení v dohodnuté či předepsané formě, případně tehdy, dospěla-li kontraktační jednání do takové fáze, kdy se dohoda na obsahu smlouvy a její následné stvrzení jeví, vzhledem k dosavadním projevům stran, jako prakticky jisté.

Obsah: Spor byl veden o náhradu škody uplatněné z titulu tzv. předsmulvné odpovědnosti, a to mezi obcí a potenciální nájemkyní obecního bytu. Oba nižší soudy žalobě vyhověly mezitímním rozsudkem na základě zjištění, že mezi účastníky probíhala řadu let intenzivní jednání, přesahující již běžný rámec vyjednávání o případném budoucím záměru, žalobkyně průběžně zapracovávala připomínky žalovaného a příslušných orgánů státní správy, byla v dobré víře, že účastníci uzavřou smlouvu o smlouvě budoucí nájemní, žalovaný až do roku 2011 nevytýkal žalobkyni žádnou podstatnou skutečnost, která by bránila či mohla bránit uzavření zmíněné smlouvy, a nijak ji neupozornil na možnost ukončení spolupráce v případě nesplnění jeho dalších požadavků. V dovolání pak neúspěšný žalovaný namítal, že v podmínkách obcí je uzavírání smlouvy proces složený z více fází, proto je nutné zvažovat, v jakém okamžiku již může druhá smluvní strana nabýt důvodného očekávání, že s ní bude smlouva ze strany obce uzavřena. Dovolatel tvrdil, že taková situace může nastat v okamžiku, kdy příslušný obecní orgán schválil uzavření předmětné smlouvy. Dle něj žalobkyně nemohla být v dobré víře v uzavření smlouvy, neboť neexistuje žádné rozhodnutí kolektivního orgánu žalovaného, které by bylo způsobitelné u ní založit dobrou víru. Žalobkyni muselo být známo, že utváření vůle

žalovaného náleží přímo ze zákona pouze jeho kolektivním orgánům (tedy radě a zastupitelstvu), které se navíc na podzim 2010 po komunálních volbách personálně obměnily. Jednání o zamýšlené smlouvě o smlouvě budoucí nájemní nedospělo nikdy do takového stadia, kdy by žalobkyně mohla být v dobré víře v její uzavření, nebyla nikdy ze strany žalovaného ujišťována o uzavření smlouvy a k ukončení jednání ze strany žalovaného nedošlo bez spravedlivého důvodu. Nejvyšší soud dovolání vyhověl. Obecná odpovědnost za škodu podle ustanovení § 420 obč. zák. je založena na současném splnění čtyř podmínek: 1. porušení právní povinnosti, 2. existence škody, 3. vztah příčinné souvislosti mezi porušením povinnosti a škodou a 4. (presumované) zavinění. Vedle porušení povinnosti zákonné a smluvní zákon zakládá obecnou povinnost (tzv. generální prevence) ukládající každému počínat si takovým způsobem, aby svým jednáním nezpůsobil škodu na zdraví, na majetku a na jiných hodnotách (§ 415 obč. zák.), a to bez ohledu na to, zda mezi poškozeným a škůdcem existuje právní vztah, či nikoliv. Porušení této povinnosti je rovněž porušením právní povinnosti ve smyslu ustanovení § 420 odst.1 obč. zák. Protiprávní jednání musí být poškozeným prokázáno, stejně jako vznik škody a příčinná souvislost (kauzální nexus) mezi porušením právní povinnosti jako příčinou a škodou a jejím rozsahem jako následkem těchto příčin. Předsmulvné odpovědnosti za škodu je výjimkou z jedné ze stěžejních zásad soukromého práva, kterou je zásada autonomie vůle, tedy možnost každého vlastní vůlí ovlivňovat a určovat své postavení v právních vztazích (zvláště pak v závazkových právních vztazích, kde se projevuje jako zásada smluvní volnosti) – přičemž jedním z jejích projevů je i svoboda (možnost) určení smluvního partnera i obsahu právního úkonu. Jakožto výjimku ze zásady smluvní volnosti je třeba splnění podmínek vzniku předsmulvné odpovědnosti za škodu vykládat a aplikovat restriktivně. Při jednání o uzavření smlouvy je jedna ze stran kontraktačního procesu v důsledku chování druhé potenciální smluvní strany v dobré víře, že smlouva

bude uzavřena, tehdy, jestliže je dosažena shoda na celém obsahu smlouvy a chybí již pouze její stvrzení v dohodnuté či předepsané formě, případně tehdy, dospěla-li kontraktální jednání do takové fáze, kdy se dohoda na obsahu smlouvy a její následné stvrzení jeví, vzhledem k dosavadním projevům stran, jako prakticky jisté. Nižší soudy v této konkrétní věci nezkoumaly, do jaké fáze se již dostalo kontraktální jednání o zmíněné smlouvě, především zda a jaká již byla shoda smluvních stran na konkrétním obsahu smlouvy a zda a ze kterých dosavadních projevů žalovaného bylo možno dovodit, že uzavření smlouvy bylo již prakticky jisté. Odvolací soud rovněž nezohlednil, že žalovaný je obcí, tedy územním samosprávným celkem, resp. právní osobou veřejného práva. Ačkoli žalovaný v dané věci vystupuje v soukromoprávním vztahu, nelze z hlediska posouzení jeho projevů v rámci kontraktálního procesu a legitimního očekávání dovolatele v uzavření smlouvy přehlédnout, že oprávnění rozhodovat o právních úkonech obce, tj. o tom, zda a případně jaký právní úkon obec učiní, je ze zákona (§ 42 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích) beze zbytku rozděleno mezi obecní radu a obecní zastupitelstvo. Žádný z těchto orgánů nemůže vystupovat jménem obce navenek. Toto oprávnění přísluší výlučně starostovi. Starosta obce (města) však nemůže vytvářet sám vůli obce; může pouze tuto vůli navenek sdělovat a projevovat. Rozhodnutí obecního zastupitelstva nebo obecní rady je třeba v daných souvislostech považovat za zákonem stanovenou podmínku právního úkonu (*condicio legis*). Stěžejní pravomoc rozhodovat ve věcech samosprávy obce je zákonem svěřena zastupitelstvu obce, které musí postupovat zákonem předepsaným způsobem, aby mohlo vytvořit vůli, kterou navenek projeví starosta obce, aby byly splněny podmínky pro řádný projev vůle obce.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 2006, sp. zn. 29 Odo 1166/2004, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. 9. 2008, sp. zn. 25 Cdo 127/2007, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 25 Cdo 1329/2014.

Relevantní ustanovení: § 415 a § 420 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 5819/2017

Datum rozhodnutí: 20. června 2018

Závěr: *Pod požadavek čestné a svědomité ochrany a prosazování práv a oprávněných zájmů klienta s využitím všech zákonných prostředků ve smyslu § 16 zákona o advokacii lze pořadit i tzv. znalostní povinnost a povinnost poučovací. Poučovací povinnost, ač není v zákoně výslovně definována, je samotnou podstatou výkonu advokacie, prolíná všemi stadii poskytování právní služby a odráží zvýšený standard péče, který advokát jako specialista na právní otázky a postupy musí klientovi garantovat, aby dosáhl zamýšleného účinku ve věcech, které pro klienta jako příkazník zajišťuje.*

Obsah: Spor byl veden o náhradu škody způsobené advokátkou při výkonu advokátní činnosti. Soud prvního stupně uložil žalované advokátce povinnost zaplatit částku přesahující 1,6 milionu korun. Vycházel ze zjištění, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o právní pomoci, jejímž předmětem byl seps darovací smlouvy a následné podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Darovací smlouvou ze dne 22. 5. 2014 darovala žalobkyni její matka ideální ½ nemovitostí. Žalovaná návrh na vklad nepodala a matka žalobkyně dne 29. 12. 2014 zemřela. Ideální polovina nemovitostí, která byla předmětem darovací smlouvy, se stala předmětem dědického řízení. Na schůzce v kanceláři žalované žalovaná žalobkyni sdělila, že v darovací smlouvě udělala chybu v datu, proto následně nepodala návrh na vklad do katastru nemovitostí. Na dotaz ohledně dědického řízení sdělila žalobkyni, že „už se s tím nedá nic dělat“ a dědici obdrží příslušný dědický podíl. Nesdělila žalobkyni, že by mohla darovací smlouvu uplatnit v dědickém řízení. Nárok žalobkyně posoudil soud prvního stupně podle § 24 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, a dospěl k závěru, že žalovaná nepodáním návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí a následným nepoučením žalobkyně o možnosti zabránit vzniku škody uplatněním darovací smlouvy v dědickém řízení způsobila žalobkyni škodu, jestliže se její majetek oproti očekávanému stavu nezvětšil. Odvolací soud však rozsudek soudu prvního stupně změnil a žalobu zamítl. Dovodil, že s ohledem na faktické ukončení právního zastoupení žalovanou, která odevzdala žalobkyni předmětnou darovací smlouvu, již nebylo její smluvní povinností poučovat žalobkyni o dalších možných postupech v realizaci

smlouvy. Došlo tedy k přetržení příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním žalované a škodou, která vznikla až na základě dobrovolného jednání žalobkyně, jež nejprve uzavřela dědickou dohodu a následně čtvrtinový podíl na nemovitosti od ostatních dědiců odkoupila. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalobkyně dovoláním z důvodu nesprávného posouzení otázky odpovědnosti advokáta za škodu v souvislosti s výkonem advokacie, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury. Namítala, že odvolací soud předpokládal jako správný postup žalobkyně proti výslovnému poučení žalované advokátky. Ač žalovaná žalobkyni sdělila, že darovací smlouva již není právně použitelná, měla žalobkyně smlouvu předložit v dědickém řízení. Nejvyšší soud dovolání vyhověl. Odpovědnost advokáta za škodu podle § 24 odst. 1 zákona o advokacii vychází z odpovědnosti bez zřetele na zavinění (tzv. objektivní odpovědnost) a je založena na současném splnění všech tří předpokladů, jimiž jsou výkon advokacie, vznik škody a příčinná souvislost mezi výkonem advokacie a vznikem škody. Tato koncepce vyjadřuje zvýšené nároky, jež jsou kladeny na advokáty jako odborníky vykonávající specializovanou činnost. Z podstaty poskytování právních služeb vyplývá, že advokát je při poskytování právních služeb povinen postupovat s náležitou odbornou péčí. To předpokládá iniciativní a samostatný přístup advokáta, poskytnutí potřebných informací klientovi, vysvětlení řešené problematiky, představení možných variant postupu, vyhodnocení jejich výhod i rizik a vyžádání si pokynů (informovaného souhlasu) klienta v případě, že je to potřebné. I když zákon již dále podrobněji rozsah konkrétních povinností advokáta nevymezuje, lze pod požadavek čestné a svědomité ochrany a prosazování práv a oprávněných zájmů klienta s využitím všech zákonných prostředků ve smyslu § 16 zákona o advokacii podřadit i tzv. znalostní povinnost a povinnost poučovací. Poučovací povinnost, ač není v zákoně výslovně definována, je samotnou podstatou výkonu advokacie, prolíná všemi stadii poskytování právní služby a odráží zvýšený standard péče, který advokát jako specialista na právní otázky a postupy musí klientovi garantovat, aby dosáhl zamýšleného účinku ve věcech, které pro klienta jako příkazník zajišťuje. Pochybila-li žalovaná a v rozporu se smlouvou o právní pomoci nepodala návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí podle sepsané darovací smlouvy,

nelze tím mít její povinnost poskytnout právní službu za skončenou. V takovém případě mělo následovat nalezení reálného řešení, jak pochybení napravit a zajistit převod vlastnického práva na žalobkyni, k čemuž právní služba poskytnutá žalovanou měla vést. Bylo tedy její povinností, vzhledem ke znalosti právní problematiky, poučit žalobkyni jako klientku, že uzavřenou darovací smlouvu může uplatnit v dědickém řízení. Neučinila-li tak, respektive poučila-li ji chybně, je nutno i tento její postup považovat za součást výkonu advokacie, k němuž se žalobkyni zavázala v souvislosti s právní službou ohledně darovací smlouvy.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2007, sp. zn. 25 Cdo 2789/2006, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2593/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 7. 2012, sp. zn. 25 Cdo 121/2010.

Relevantní ustanovení: § 24 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii.

Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4561/2017

Datum rozhodnutí: 17. července 2018

Závěr: *Ačkoliv daňová kontrola není samostatným řízením, ale dílčím postupem odehrávajícím se v rámci daňového řízení, pro účely odškodňování nepřiměřené délky řízení je kontrolní řízení třeba chápat jako samostatné řízení. Kontrolní řízení nemá trestněprávní povahu a dle ustálené judikatury nemá ani civilněprávní povahu. Proto nespadá pod ochranu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a není možné na ně aplikovat závěry uvedené ve stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010. Nesprávný úřední postup související s délkou kontrolního řízení je třeba posuzovat podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zákona č. 82/1998 Sb. Uložení daňového penále naopak obnáší „trestní obvinění“ ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva, a tudíž daňové řízení, v němž je daňovému subjektu uložena povinnost zaplatit penále, spadá do věcné působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tedy i stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, a to od okamžiku, kdy je platební výměr či dodatečný platební výměr, v němž daňovému subjektu byla uložena povinnost uhradit penále, daňovému subjektu doručen, nebo od okamžiku, kdy se daňový subjekt o existenci takového daňového výměru dozví.*

Obsah: Spor byl veden o náhradu škody v návaznosti na probíhající daňovou kontrolu,

doměřovací řízení a navazující odvolací řízení, a to kvůli délce tohoto řízení. V návaznosti na řízení před soudy prvního a druhého stupně se stala předmětem dovolacího řízení otázka, zda daňová kontrola, doměřovací řízení a řízení odvolací zahájené dle daňového řádu jsou správními řízeními, na která dopadají čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny, a tudíž zda lze posuzovat přiměřenost celé délky daňového řízení podle zásad uvedených ve stanovisku Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010. Podle judikatury Nejvyššího soudu nepřiměřená délka správního řízení může způsobit účastníkovi řízení nemajetkovou újmu, 1) jde-li ve správním řízení o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku, 2) jestliže má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu a 3) jestliže je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, civilní (tj. soukromoprávní) povahy. Je proto na soudu, aby se v první řadě zabýval otázkou, zda posuzované správní řízení splňuje výše uvedená (judikaturou dovozená) kritéria aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Ten mj. hovoří o „projednání záležitosti v přiměřené lhůtě nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích“. Uvedený článek tak vedle trestních věcí chrání práva účastníků výlučně v řízeních, v nichž má být rozhodnuto o jejich občanských právech nebo závazcích. Evropský soud pro lidská práva termín „projednání soudem“ vykládá široce, když za soud považuje i orgán, který není soudem podle vnitrostátního práva, pokud rozhoduje o občanských právech nebo závazcích účastníka, ovšem pouze za splnění té podmínky, že je absolvování správního řízení nezbytnou podmínkou pro přístup k soudu a že na správní řízení soudní přezkum rovněž navazuje. Nejsou-li však tyto podmínky splněny, pak čl. 6 odst. 1 Úmluvy na dané správní řízení nedopadá, a nelze tak na posouzení přiměřenosti jeho délky a případnou satisfakci při porušení práva na jeho přiměřenou délku aplikovat ani stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010. To ale ještě neznamená, že by v případě těch správních řízení, na které články 6 odst. 1 Úmluvy a 38 odst. 2 Listiny nedopadají, nemohlo k nesprávnému úřednímu postupu souvisejícímu s jejich délkou ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb. vůbec dojít. Nemůže však jít o nesprávný úřední postup ve smyslu § 13

odst. 1 věty třetí zákona č. 82/1998 Sb. (nevzdání rozhodnutí v přiměřené lhůtě), ale jen o nesprávný úřední postup podle § 13 odst. 1 věty druhé nebo třetí zákona č. 82/1998 Sb. (neučinění úkonu v zákonné nebo přiměřené lhůtě). Ve správním řízení, na které nedopadají články 6 odst. 1 Úmluvy a 38 odst. 2 Listiny, jsou tak postižitelné toliko jednotlivé průtahy v řízení, tedy ty situace, kdy správní orgán porušil povinnost učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené nebo přiměřené lhůtě. Jelikož však na tento nesprávný úřední postup nedopadají závěry stanoviska sp. zn. Cpjn 206/2010, a neuplatní se tedy ani presumpce vzniku nemajetkové újmy, je poškozený v takovém případě povinen prokázat jak vznik újmy, tak příčinnou souvislost mezi průtahy (porušením povinností učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě) a vznikem nemajetkové újmy. Dovolání Nejvyšší soud posoudil jako důvodné, a to proto, že nižší soudy nesprávně určily počátek doby trvání řízení s ohledem na jeho povahu, resp. předmět správního řízení.

Související judikatura: rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 214/2015.

Relevantní ustanovení: § 13 odst. 2. zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

Ústavní soud

Nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. II. ÚS 3432/17

Datum rozhodnutí: 11. září 2018

Závěr: *Pokud obecný soud, proti jehož rozhodnutí není k dispozici opravný prostředek, nemá rozumné pochybnosti o výkladu ustanovení unijního práva, není povinen podat předběžnou otázku Soudnímu dvoru ani tehdy, když se daný výklad unijního práva liší od výkladu soudů nižších stupňů ve stejné věci. Za těchto podmínek nedochází k porušení práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny) či práva na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny). Potřeba obecného soudu dotazovat se prostřednictvím předběžné otázky na výklad unijního práva Soudního dvora je výrazně oslabena, pokud je spor v řízení naprosto jedinečný a předmětný výkladový problém nemůže mít v budoucnu žádný dopad na jednotu,*

soudržnost či vývoj unijního práva. Tuto skutečnost musí obecný soud podrobně zdůvodnit, jinak postupuje svévolně a vystavuje se hrozbě zrušení svého rozhodnutí pro porušení práva na spravedlivý proces.

Obsah: Banka (v řízení před Ústavním soudem v pozici stěžovatelky) se sídlem v České republice hradila v letech 2002–2006 příspěvek za vklady na své slovenské pobočce do fondu pojištění vkladů na Slovensku. Podle Garančního systému finančního trhu (dříve Fond pojištění vkladů) tak ale měla, v souladu s § 41c zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, činit v České republice, a proto Garanční systém stěžovatelku zažaloval o příslušnou částku i s příslušenstvím. Banky by totiž podle názoru Garančního systému měly v souladu s jednotnou bankovní licenci platit příspěvky v místě svého sídla, nikoliv v místě působení svých poboček v hostitelských státech, což plyne též z příslušných předpisů práva Evropské unie, především pak ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 94/19/ES ze dne 30. května 1994 o systémech pojištění vkladů. Stěžovatelka nárok neuznala a argumentovala, že za svou pobočku řádně platila pojištění do slovenského fondu a povinnost platit do českého fondu jí český právní řád neukládá. Obecné soudy žalobu nejdříve zamítly. Dospěly totiž k závěru, že podle zákona o bankách povinnost hradit příspěvky pojištění vkladů za zahraniční pobočky v domovském státě banky se vztahuje pouze na pobočky působící v rámci jednotné bankovní licence, přechod na ni přitom není automatický a slovenská pobočka stěžovatelky tuto možnost nevyužila. Přitom i podle směrnice o pojištění vkladů postačí, pokud jsou vklady pojištěny v jednom členském státě, což v daném případě bylo dosaženo. Nejvyšší soud však následně tato rozhodnutí zrušil a vyslovil právní názor, že se příslušná ustanovení zákona o bankách vztahují na veškeré vklady u tuzemských bank včetně jejich zahraničních poboček a dobrovolná účast stěžovatelky ve slovenském systému pojištění vkladů nemá ve vztahu k povinnosti platit příspěvky českému fondu pojištění vkladů žádný význam. Soud prvního stupně poté žalobě Garančního systému vyhověl a odvolací soud toto rozhodnutí potvrdil, přičemž v odůvodnění

vysvětlil, proč odmítl (nově podaný) návrh stěžovatelky na předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru. Argument o povinnosti položit ve věci předběžnou otázku tvořil též jádro dovolání stěžovatelky, Nejvyšší soud ho však odmítl. Dovodil, že nemá důvod odchýlovat se od svého předchozího právního názoru, který je dle něj plně souladný s právem Evropské unie. Jelikož výklad relevantních ustanovení unijní legislativy (zejména směrnice o pojištění vkladů) považuje za *acte clair*, nemá povinnost podat předběžnou otázku. Stěžovatelka se poté obrátila na Ústavní soud a ve své ústavní stížnosti namítala, že obecné soudy svým postupem porušily její právo vlastnit majetek, právo na spravedlivý proces, právo na zákonného soudce a princip legitimního očekávání a právní jistoty. Jádro prvního okruhu námitek stěžovatelky týkající se nepoložení předběžné otázky Nejvyšším soudem se váže k doktríně *acte clair*. Primárně jde o situaci, ve které nižší soudy v prvním kole řízení i na základě uplatnění a výkladu práva EU rozhodly v její prospěch, aby poté Nejvyšší soud rovněž s pomocí (odlišného) uplatnění a výkladu unijního práva rozhodnutí předchozích instancí zvrátil, a stěžovatelka tak spor prohrála. Dle názoru stěžovatelky za daných okolností těžko mohla být naplněna kritéria zásady *acte clair* i ve světle podmínek vymezených v judikatuře Ústavního soudu. Odvolacímu soudu pak stěžovatelka vytkla, že změnil své rozhodnutí ohledně výkladu práva EU, aniž by byl vázán názorem Nejvyššího soudu a aniž by sám podal předběžnou otázku, která by teprve mohla výklad unijního práva postavit najisto. Ústavní soud dospěl k závěru, že ústavní stížnost není důvodná. Problém je možné popsat tak, zda odlišný výklad práva EU různými instancemi soudní soustavy znemožňuje aplikaci zásady *acte clair* a má vést automaticky k položení předběžné otázky soudem, proti jehož rozhodnutí nelze podat opravný prostředek. Ústavní soud tomuto závěru nepřisvědčil z důvodů uvedených ve shrnutí.

Relevantní ustanovení: čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Připravil: Jan Tryzna